

— Чакай най-напредъ да ги нахранимъ! — каза Слави. — Я вижъ — не мога да имъ намѣря коремитѣ. Сваляй раницата!

Извадиха едно кюфте, раздѣлиха го, котенцета го излапаха въ единъ мигъ.

— Хайде сега, пѣхни твоето въ пазвата си и азъ моето, — изкомандува Слави, — и да вървимъ! Ще ги занесемъ въ Хижата — подаръкъ за елхата. Лани имаше тамъ едно бѣличко, ама го откраднали отъ лесничейството.

И юнацитѣ поеха отново. Снѣгътъ падаше тихо, като перушинки. Планината, синкава и бѣла, мълчеше. Вѣтрецътъ жулѣше бузитѣ на момчетата, но тѣ не усѣщаха студъ. Очитѣ имъ весело блестѣха, а въ пазвитѣ имъ малкитѣ нахранени и стоплени котенца, заспали, като при майка си, кротко имъ мъркаха. И тия тихи пѣснички — радостни и благодарни — като че изпълваха съ лекота и сладостъ сърцата на момчетата. Тѣ вървѣха мълчешкомъ, и само от време навреме се поглеждаха усмихнати. Смрачаваше се, когато приближиха Хижата.

Изведнажъ Слави се спрѣ:

— Чакай! Дветѣ не ги давамъ на хижата! Едно имъ стига! А пъкъ другото — той се засмѣ — ще го нося на Цанито! Нали ѝ обещахъ по-

даръкъ отъ елхата!...

— Бате Славе, ами я да ги кръстимъ! Може ли така, безъ имена? — каза Даню. — Азъ думамъ да ги наречемъ Найдень първи и Найдень втори — като въ училище?

— Вѣтъръ! Първи и втори! — отсѣче Слави. — То не е въ училище! Найдень не е лошо, — добави Слави, — само че е дълго за котешко име. Отъ Найдень — ще стане Начо. А пъкъ другото — Мачо. Вижъ, тѣй е добре.

Вечерята бѣше вече паднала съвсемъ. Сега вървѣха между голѣми снѣжни дървета и стжпкитѣ имъ глѣхнѣха въ пухкавъ снѣгъ. Скоро прозорцитѣ на хижата свѣтнаха и оттамъ долетѣха смѣхове и пѣсни.

Когато момчетата си отупаха снѣга и влѣзоха вътре — ахнаха отъ учудване. Една грамадна елха грѣеше насрѣдата, отрупана съ свѣщи, сребърни звезди, орѣхи и бонбони. Нѣколко души отъ дошитѣ по-рано довършваха окрасяването ѝ. Отъ стаята се чуваше весела глѣчка. Нѣкой свирѣше на хармоника. Въ готварницата тракаха сждове. Всичко се готвѣше за празника. Слави отиде при единъ отъ уредницитѣ, пришепна му нѣщо, онзи се засмѣ, погледна въ пазвата му и поклати утвърдително глава. Момчетата се изсушиха, отне-